

Daniels Bog – nummer et hundrede og syvoghalvfjerds

Beseglingen af de 144.000: Indsigter fra Daniels syn og profetisk symbolik

Jeff Pippenger

2024-04-07

Daniel blev berørt tre gange i kapitel ti, første og sidste gang af Gabriel, og den mellemste berøring var ved Kristus. Det var ved den mellemste berøring, at Daniel skarpest følte sin fordærvelse, for sandhedens mellemste vejmærke repræsenterer oprør. Det var Mikael, som berørte Daniel anden gang, for Han var steget ned ved slutningen af enogtyve dage.

Ved afslutningen af tre og en halv symbolske dage, hvor de to vidner i Åbenbaringens kapitel elleve ligger døde på gaden, oprejser en røst de to vidner. Det er ærkeenglens røst, som oprejser. Michaels nedstigning i Daniels kapitel ti på den toogtyvende dag stemmer overens med de to vidners opstandelse i 2023. Mens de to vidner lå døde på gaden, fik Ezekiel deres spredte knogler vist og blev spurgt, om han mente, at disse døde, tørre knogler i dalen kunne oprejses, og alt, hvad Ezekiel svarede, var: »Herre, du ved det.«

Ezekiel fik dernæst befaling om at profetere til knoglerne, hvilket han gjorde, og da han gjorde det, blev de føjet sammen, men de var stadig ikke levende. Ezekiels første profeti var sammenførelsen af knoglerne, men det ville kræve en anden profeti at oprejse knoglerne som en hær. Ezekiels anden profeti var profetien om det tredje ve, som fremstillet ved de fire vinde, der bragte knoglerne til live. Den første Adam blev skabt fuldkommen, men syndede derefter og overførte døden til hele sit afkom. Opstandelsen af Ezekiels døde knogler svarer til skabelsen af Adam i hans fuldkommenhed, for Adam blev først dannet, og derefter indblæste Herren livsånde i ham.

Dette er ikke ensbetydende med, at de to vidner modtager herliggjorte legemer, når de bringes til live igen, for dette sker først ved det andet komme; men deres opstandelse svarer til Daniels syn om det kausative “marah”-syn, hvor de forvandles til det billede, de da skuer. Linje på linje er beseglingens proces meget omhyggeligt fremstillet ved det profetiske vidnesbyrd.

I Åbenbaringens bog, kapitel elleve, “kom efter tre og en halv dag livsånden fra Gud ind” i de to vidner, “og de” stod derpå “på deres fødder; og stor frygt faldt på dem, som så dem”, og der lød da “en høj røst fra himlen, som sagde til dem: Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem.”

Først fór Ånden ind i dem; derpå stod de på deres fødder, og da de stod, faldt frygt over deres fjender, som tidligere havde frydet sig over deres død. Derefter kalder en røst dem op, og deres fjender er vidner til begivenheden. Hos Ezekiel bliver de først identificeret som adspredte og døde i dalen; dernæst forkyndes en profeti, som samler dem sammen; derefter bevirker den anden profeti, at de rejser sig som en mægtig hær. Hos Daniel ser han først det store syn, som frembringer en adskillelse mellem to klasser, og derefter bliver han berørt tre gange.

Første gang han blev berørt, havde han ingen styrke, han var i en dyb søvn, og hans ansigt vendte mod jorden. Søvn repræsenterer døden. Alligevel hørte han de ord, der blev talt.

Undr eder ikke over dette; for den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst. Johannes 5,28.

Gabriel bragte derpå Daniel ned på hænder og knæ og bød ham derefter at stå op, hvilket han gjorde, skønt han skælvede. Derefter hørte han Gabriels ord, men han var stum. Ezekiel havde også set synet af Kristus, og det frembragte en lignende række af begivenheder.

Og oven over hvælvingen, som var over deres hoveder, var der noget, der lignede en trone, at se til som safirsten; og på det, der lignede tronen, var der noget, der lignede en mand, højt deroppe over den. Og jeg så noget som ravs glans, som ilds udseende hele vejen rundt indeni den; fra det, der så ud som hans lænder og opefter, og fra det, der så ud som hans lænder og nedefter, så jeg ligesom ilds udseende, og den havde stråleglans hele vejen rundt. Som regnbuens udseende i skyen på regnvejrsdagen, således var stråleglansen rundt omkring at se til. Dette var udseendet af lignelsen af Herrens herlighed. Og da jeg så det, faldt jeg på mit ansigt, og jeg hørte en røst af en, som talte. Og han sagde til mig: Menneskesøn, stå på dine fødder, og jeg vil tale til dig. Og ånden kom ind i mig, da han talte til mig, og stillede mig på mine fødder, så jeg hørte ham, som talte til mig. Ezekiel 1:26–2:2.

Synet fik både Ezekiel og Daniel til at blive ydmyget til støv, hvor de lå udstrakt på jorden. I denne tilstand hørte de begge stadig Herrens ord, og de blev begge rejst op til stående stilling for at høre de ord, som blev talt til dem, og da de hørte ordene, „Ånden fór ind i“ dem. Foreningen med det guddommelige fuldbyrdes ved modtagelsen af Guds Ord, som meddeles ved Helligånden. „Ordet“ er det, som overfører guddommelighed til menneskeheden. Denne sandhed må erkendes for at forstå alvoren og betydningen af den profetiske historie, som Gabriel meddeler Daniel i kapitel elleve. Den profetiske historie, som fremstilles i kapitel elleve, er den kanal, hvorigennem hellig olie meddeles de vise jomfruer.

Hos Ezekiel bliver han straks pålagt, at han skal fremføre et budskab til laodikeisk adventisme, skønt Ezekiel fra begyndelsen underrettes om, at laodikeisk adventisme ikke vil høre hans ord, for de er et genstridigt hus. Ezekiels erfaring er Esajas' erfaring i kapitel seks, og derfor gives der ved to vidner, når Gud vækker Daniel af søvnen, som er et symbol på døden, et budskab til laodikeisk adventismes genstridige hus, men de vil ikke høre.

Daniel berøres derpå anden gang af Kristus selv, som rører ved Daniels læber, ligesom han havde rørt ved Esajas' læber med en glødende kul fra alteret. Da kunne Daniel tale, men han var stadig uden styrke og havde endnu ingen ånde. Ifølge Ezekiel kommer ånden med budskabet om de „fire vinde“, hvilket var Ezekiels anden profeti. Ezekiels profeti om de fire vinde svarer til Daniels tredje berøring, for det er da, at ånden kommer ind i benene, og de rejser sig som en mægtig hær. Det er ved Daniels tredje berøring, at han styrkes.

Den 18. juli 2020 blev Guds folk i de sidste dage spredt og trådte ind i lignelsens ventetid. Beseglingens historie blev illustreret i historien fra den 22. oktober 1844 og frem til oprøret i 1863. Den historiske linje, som dér er fremstillet, overlapper perioden fra den 11. september 2001 og

frem til søndagsloven, men den overlapper også historien fra den 18. juli 2020 og frem til søndagsloven. Dette profetiske fænomen er baseret på den kendsgerning, at symboler har mere end én betydning, og betydningen skal bestemmes af den sammenhæng, hvori de anvendes.

Når vi betragter nogen af de tre engles komme og virke, styres de af den samme rækkefølge af begivenheder. De ankommer på det tidspunkt, hvor den forudsigelse, der er knyttet til dem, bliver åbnet. Denne forudsigelse er opbygget over tre trin: dens ankomst, dens bemyndigelse og den lukkede dør ved dens afslutning. Der findes andre vejmærker i historien, men de tre prøvende vejmærker ved enhver af de tre engles komme er det første vejmærke, hvor en profeti bliver åbnet. Det budskab, der bliver åbnet, bliver bemyndiget gennem en bekræftelse, og denne bekræftelse og bemyndigelse prøver derpå mændene og kvinderne i den pågældende historie. Historiens afslutning frembringer en lakmusprøve, som påviser, om de, der står ved den tredje prøve, er vise eller dårlige.

Inden for historien fra den 11. september 2001 og frem til søndagsloven kan man identificere tre engle. Den første ankom den 11. september 2001, den anden ankom den 18. juli 2020, og den tredje ankommer ved den snart kommende søndagslov (lakmusprøven). Den 22. oktober 1844 svarer til den 11. september 2001, og 1856 svarer til den 18. juli 2020, og 1863 svarer til søndagsloven. Når dette er sagt, svarer perioden fra den 22. oktober 1844 til 1863 også til perioden fra den 18. juli 2020 og frem til søndagsloven, for den 18. juli var ankomsten af den anden engel i beseglingens historie. Den følgende historie identificeres stadig korrekt som ganske enkelt enhver engels vejmærker.

Den 18. juli 2020 blev en sandhed forseglet op, som skulle prøve den generation. Det andet trin i denne historie er, når de to vidner oprejses. Da bliver de prøvet med hensyn til, om de vil tage imod det lys, som da åbenbares, hvilket foregår nu. Dernæst vil det ved søndagsloven (lakmusprøven) blive åbenbaret, hvem der er, og hvem der ikke er, en viis jomfru. Når vi betragter historien som simpelthen strukturen for en enkelt engel og derpå lægger 22. oktober 1844 og frem til oprøret i 1863 hen over historien fra 18. juli 2020 og indtil søndagsloven, finder vi, at Søster White i 1849 identificerede, at Herren atter havde udrakt sin hånd for at samle resten af sit folk.

Fra den 22. oktober 1844 til 1849 havde Guds folk været spredt. I 1850 fremstillede de den anden af Habakkuks to tavler. I januar 1851 annoncerede de det nye kort i Review. Guds folk var spredt, og den tredje engel kom med lys. Da begyndte Gud igen at samle dem, og Han tilvejebragte derpå en synlig fremstilling af det budskab, de skulle forkynde, således som Han havde gjort det i 1842. Det lys, som kom den 22. oktober 1844, var en tiltagende kundskab, og det fortsatte under Hans ledelse med at udvikle sig, og i 1856 blev kronen på dette lys indført. Dette lys angik de „syv tider“, som var det første lys, William Miller anerkendte, og som blev fremstillet som en af de profetier, der blev opfyldt den 22. oktober 1844.

Lyset om de „syv tider“ i 1856 var både afslutningen på den kundskabstilvækst, der var givet til Miller, den første engels budbærer, men det var også det afsluttende lys fra den tredje engel, som blev givet den 22. oktober 1844. Forkastelsen af lyset i 1856 var både en forkastelse af den kundskabstilvækst, som blev åbenbaret i 1798, men også af den kundskabstilvækst, som blev

åbenbaret den 22. oktober 1844, og det blev forkastet af dem, som da og dér overgik fra Filadelfias erfaring til Laodikeas erfaring. Oprøret i 1863 var den tredje prøve, lakmusprøven, som blev påvist ved et forfalsket kort, der fjernede lyset om de „syv tider“.

Den første skuffelse den 19. april 1844 blev bragt over den filadelfiske bevægelse under den første engel ved, at Gud holdt sin hånd over en fejl i nogle af tallene på pionerkortet fra 1843. Den første skuffelse den 18. juli 2020 blev bragt over den laodikeiske bevægelse under den tredje engel ved, at mennesker tilsidesatte, at Kristus den 22. oktober 1844 havde løftet sin hånd mod himlen og svoret, at tiden ikke skulle være mere. Den 18. juli 2020 blev et budskab afsejlet, som skulle prøve denne generation af jomfruer. Ligesom i 1850 rakte Herren i 2023 sin hånd ud anden gang for at samle Ezekiels døde ben, som havde ligget døde på gaden siden den 18. juli 2020. Inden 1851 fandtes der en ny visuel fremstilling af budskabet, som var en opfyldelse af profetien i Habakkuks bog, kapitel to, og som således identificerede, at Herren efter 2023 vil have et nyt levende banner at opløfte, forudbilledliggjort ved Habakkuks to tavler.

Habakkuks to tavler blev forbilledliggjort ved De Ti Buds to tavler og også ved de to svingbrød i pinsefesten. De hundrede og fireogfyre tusind identificeres som en førstegrødeoffergave, og de er dem i Malakias, der repræsenterer offergaven som »som i fordums dage, som i tidligere år«. De ophøjes som et svingoffer, som hele verden skal se.

Opvækkelsen af de hundrede og fireogfyre tusind begynder med sammenføringen, og denne sammenføring fuldbyrdes ved Guds ord; thi Ezekiels døde ben bliver samlet ved at høre Guds ord, mens de endnu er døde. Ezekiel repræsenterer det menneskelige redskab, som forkynnder det budskab, der samler benene, når Herren anden gang udrækker sin hånd for at samle sin rest. Esajas, Jeremias, Daniel, Johannes og Ezekiel identificerer alle det menneskelige element, som overbringer det guddommelige budskab til de døde, tørre ben.

Når knoglerne er samlet, åbenbarer Herren den tilvækst i kundskab, som bliver forseglingen løst fra umiddelbart før nådetiden afsluttes, og den kundskab er repræsenteret ved »den del af Daniels profeti, som angår de sidste dage«. I Ezekiels anden profeti er det lys, som bliver forseglingen løst fra, det tredje ve, hvilket er østenvindens budskab, som indblæser liv i knoglerne og bevirker, at de rejser sig som en mægtig hær. Det lys, som åbenbares for Daniel, er det lys, der repræsenteres ved kongen i nord i kapitel elleve. Sammen repræsenterer Ezekiel og Daniel »den del af Daniels profeti, som angår de sidste dage«, hvilket er tidenderne om (østen)vinden og kongen i (nord).

Men rygter fra øst og fra nord skal forfærde ham; derfor skal han drage ud i stor vrede for at ødelægge og fuldstændig tilintetgøre mange. Daniel 11:44.

I 1856 havde Herren til hensigt at fuldende sit beseglingsværk for sit folk, men de gjorde oprør. Det budskab, som Han havde til hensigt at benytte for at føre dem ud af deres laodikeiske tilstand, var »de syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve. Da Herren begyndte at samle sit folk i juli 2023, forelagde Han dem endnu en gang budskabet om »de syv tider« og identificerede blandt andet, at på den antitypiske forsoningsdag skulle jubelårets basun lyde, hvilket også er det tidspunkt, hvor den syvende basun også skulle lyde. Jubelårets basun er et symbol på »de syv tider«, og den syvende basun er det tredje ve. Da Mikael steg ned i Daniels bog kapitel ti, repræsenterede Daniel

dem, som opnår erfaringen hos dem, der beder bønner i Tredje Mosebog seksogtyve, og dem, som søger at forstå den profetiske hemmelighed i Daniels bog kapitel to.

Daniel repræsenterer dem, som er blevet samlet ved Guds røst, og som derpå står på deres fødder, styrket til at forkynde budskabet fra øst og nord. De forkynner dette budskab indtil den snart kommende søndagslov. Processen med at oprejse den hær er et meget detaljeret profetisk emne, og det tidspunkt, hvor guddommeligheden begynder at blive forenet med menneskeligheden i opfyldelse sammen med beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusind, begyndte i den historie, som fremstilles i vers elleve af Daniel elleve. Den historie, der fremstilles fra vers et i Daniel elleve indtil vers seksten, udfylder den skjulte historie i vers fyrre, det vil sige „den del af Daniels profeti, der vedrører de sidste dage.“

Når vi begynder at betragte vers tretten til femten i Daniel elleve, som først blev opfyldt ved slaget ved Panium i 200 f.Kr., er det afgørende at forstå betydningen af disse vers. Panium er den tredje af tre stedfortræderkrige. Det første slag endte med sejr for pavedømmet og dets stedfortræderhær, De Forenede Stater, i 1989. Det næste slag, fremstillet ved vers elleve og tolv, som blev opfyldt ved slaget ved Raphia, vil Sydens konge (Rusland) besejre Nordens konge og dennes stedfortræderhær i Ukraine. Det tredje slag vil være som det første, idet pavedømmet (Nordens konge) med sin stedfortræderhær (De Forenede Stater) vil sejre over kommunismen (De Forenede Nationer). Men den tredje stedfortræderkrig, som er slaget ved Panium, vil også indlede Tredje Verdenskrig.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Ligesom de hjullignende sammenføjninger var under ledelse af hånden under kerubernes vinger, således er menneskelige begivenheders indviklede samspil under guddommelig kontrol. Midt i nationernes strid og tumult leder han, som troner over keruberne, stadig jordens anliggender.

Historien om de nationer, som den ene efter den anden har indtaget deres tildelte tid og plads og ubevidst vidnet om den sandhed, hvis betydning de selv ikke kendte, taler til os. Hver nation og hvert menneske i dag har Gud tildelt en plads i sin store plan. I dag bliver mennesker og nationer målt med lodsnoren i hans hånd, han som ikke fejler. Alle afgør ved deres eget valg deres skæbne, og Gud styrer alt til gennemførelsen af sine hensigter.

Den historie, som den store JEG ER har optegnet i sit ord, idet han føjer led efter led sammen i den profetiske kæde fra evigheden i fortiden til evigheden i fremtiden, fortæller os, hvor vi i dag befinder os i tidsaldrenes rækkefølge, og hvad der kan forventes i den kommende tid. Alt det, som profetien har forudsagt skulle ske indtil den nuværende tid, er blevet optegnet på historiens sider, og vi kan være forvissede om, at alt det, som endnu skal komme, vil blive opfyldt i sin orden.

„Den endelige omstyrtelse af alle jordiske herredømmer er tydeligt forudsagt i sandhedens ord. I den profeti, der blev udtalt, da dommen fra Gud blev afsagt over Israels sidste konge, gives budskabet:

„Så siger den Herre Gud: Tag turbanen bort og løft kronen af: ... ophøj den ringe og fornæd den høje. Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte den; og den skal ikke være mere, indtil Han kommer, hvis ret den er; og jeg vil give den til Ham.” Ezekiel 21:26, 27.

„Kronen, som blev taget fra Israel, overgik efterfølgende til Babylons, Medo-Persiens, Grækenlands og Roms riger. Gud siger: ‘Den skal ikke være mere, før han kommer, hvis ret den er; og jeg vil give ham den.’“

„Den tid er nær. I dag forkynnder tidens tegn, at vi står på tærskelen til store og højtidelige begivenheder. Alt i vor verden er i oprør. For vore øjne opfyldes Frelserens profeti om de begivenheder, der skal gå forud for hans komme: ‘I skal høre krige og rygter om krige.... Folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige; og der skal være hungersnød og pest og jordskælv mange steder.’ Mattæus 24:6, 7.“

Nutiden er en tid af overvældende interesse for alle levende. Herskere og statsmænd, mænd, som beklæder tillids- og myndighedsstillinger, tænkende mænd og kvinder af alle klasser, har deres opmærksomhed rettet mod de begivenheder, der finder sted omkring os. De iagttager de spændte, urolige forhold, som består mellem nationerne. De bemærker den intensitet, som er ved at bemægtige sig ethvert jordisk element, og de erkender, at noget stort og afgørende er ved at ske — at verden står på tærsklen til en kolossal krise.

„Engle holder nu stridens vinde tilbage, for at de ikke skal blæse, før verden er blevet advaret om sin forestående undergang; men en storm samler sig, rede til at bryde løs over jorden; og når Gud befaler sine engle at slippe vindene løs, vil der opstå en sådan scene af strid, som ingen pen kan skildre.

„Bibelen, og Bibelen alene, giver et korrekt syn på disse ting. Her åbenbares de store, afsluttende scener i vor verdens historie, begivenheder, som allerede kaster deres skygger foran sig, og hvis nærmelse får jorden til at skælve og menneskers hjerter til at svigte dem af frygt.

“Se, Herren gør jorden tom og lægger den øde, vender op og ned på den og spreder dens indbyggere.... De har overtrådt lovene, forandret forordningen, brudt den evige pagt. Derfor har forbandelsen fortæret jorden, og de, som bor på den, er hjemfaldne til ødelæggelse.... Paukernes glæde ophører, larmen fra dem, der jubler, ender, harpespillets glæde ophører.’ Esajas 24:1–18.

“Ak, hvilken dag! for Herrens dag er nær, og den kommer som ødelæggelse fra den Almægtige.... Sæden er rådnet under sine jordknolde, forrådskamrene ligger øde, laderne er brudt ned; thi kornet er visnet. Hvor dyrene stønner! Kvægets hjerde er forvirrede, fordi de ingen græsgang har; også fåreflokkene er lagt øde.’ ‘Vinstokken er tørret ind, og figentræet vansmægter; granatæbletræet, også palmetræet og æbletræet, ja, alle markens træer er visnet; fordi glæden er visnet bort fra menneskenes børn.’ Joel 1:15–18, 12.

„Mit hjerte vrider sig i mig; ... jeg kan ikke tie, for du har hørt, min sjæl, basunens lyd, krigsalarmens råb. Ødelæggelse på ødelæggelse udråbes; for hele landet er hærget.“

»Jeg skuede jorden, og se, den var øde og tom; og himlene, og de havde intet lys. Jeg skuede bjergene, og se, de bævede, og alle højene skælvede. Jeg skuede, og se, der var intet menneske,

og alle himlens fugle var flygtet. Jeg skuede, og se, det frugtbare land var blevet til en ørken, og alle dets byer var nedbrudt.« Jeremias 4:19, 20, 23–26.

»Ak! thi hin Dag is groot, also datter gheen is als de selve: het is oock de tijdt van Jacobs benauwdheid; maer hy sal daer uyt verlost worden.« Jeremia 30:7. Uddannelse, 178–181.